

Od roku 1983 se Pavla Aubrechtová (1946) zúčastňovala výstav a akcí v kostelecké Galerii H (Velká kresba, Záznam o činnosti, Setkání-mikrosvět, Setkání-vesmír, Kruh Galerie H, Dablovky, Prostor 3 - Čára, Pocta Warholovi, Čtyřverší,...).

Čtyřverší byl projekt na hranici výtvarného umění a poezie. Básník Zdeněk Rieger vybral 34 našich i cizích čtyřverší, Pavla Aubrechtová předepsala závazný formát (A2) a grafickou úpravu, vybrala vhodné typy písma, přepsala jimi (vždy v několika variantách) básnické texty. Výtvarníci nejprve vytvořili obrazovou část grafického listu nebo kresby, GH realizovala serigrafický dotisk básně. Cílem bylo vytvořit dílo spojující poezii a výtvarné umění v novou harmonickou formu, projekt byl inspirovaný čínskou a japonskou kaligrafií. Pavla Aubrechtová vytvořila čtyři kolážované kresby, vymezenou plochu listu polepila drobnými útržky jemných barevných papírů. Už v prvních lepených kresbách jí nešlo jenom o hezkou kompozici, o barevné vyladění a grafické vyvážení, ale především o rytmus, o vyjádření těžko postižitelných pocitů neviditelného hemžení, víření, napjatého klidu, klidného vzrušení. Takhle nějak se nad rozpálenou plotnou (silnicí, polem, pouští) tetelí horký vzduch, tak na vodní hladinu vyplouvají a vyskakují bublinky, podobně v těle kmitají červené a bílé krvinky, stejně se na zemi pod stromem rozloží spadané listí. Některé věci jsou přesně řečené jenom tehdy, když jejich popis zahrnuje i kus náhody. Rozmístění barevných drobků je dáno malířčiným citěním plochy.

A to je čistě ženské. Pavla Aubrechtová kreslí (kolážuje) jako když se na stole urovnává ubrus, skládá řasení záclon, upravuje přehoz, zastýlá postel. Jako když se letnými doteky aranžují květiny (ikebana). Lepené kresby se ale ze všeho nejvíce podobají stránkám plným písmen, jejich shlukům a trsům, pláním členěným černými obdélníčky slov a bílými čtverečky mezislovních mezer. Na první společnou výstavu v GH (Krabičky, 1983) přivezla Pavla Aubrechtová několik asamblážovaných krabiček. Od té doby je stále vytváří. Jsou to čtverce nebo obdélníky ohraničené nízkým rámečkem, sbírky, rytmizované struktury, drobné objekty vhodné na pomalé, detailní prohlížení, na pozorné čtení. Na malé ploše jsou nalepené drobné předměty, kousky barevných drátků přikryté mikroskopickými sklíčky, zkumavčičky se spirálkami měděných drátků, čtverečky slídy s nepravidelnými kruhovými otvory. Pro plné porozumění dílu Pavly Aubrechtové je zásadní prožitek knihy, ale její sdělení je výtvarné, nezátížené literárními obsahy a odvolávkami.

Jiří Hůla (1990, 2006)

www.artarchiv.cz

Geofyzikální ústav AV ČR
Archiv výtvarného umění

Vás srdečně zvou
na sedmnáctou výstavu cyklu
Setkávání

Pavla Aubrechtová Koláže a objekty

zahájení ve středu
28. června 2006 v 16:00 hodin

na housle zahraje
Lukáš Kuta

otevřeno 29. června - 24. září 2006
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
tel. 267 103 345
www.ig.cas.cz

Jak zachytit půvab měsíčního svitu? Jak barevnou krásu květu kosatce? Jak předat dál potěšení z prostých a zároveň tajemných věcí, jež nás obklopují? Zajímá to vůbec někoho? Není to poselství tak osobní, že se stává nesrozumitelným? To byly otázky, jež si kladla Pavla Aubrechtová po absolutoriu Vysoké školy umělecko-průmyslové zvonu a znovu. Měla pocit, že odpovědi vyznívají v neprospěch takových snah.

Je příliš výtvarnicí, než aby dokázala přestat pracovat, ale pocit, že její sdělní není pro nikoho důležité, ji vedl spíše k pracem v oblasti užitého umění. Musela zřejmě projít etapou vnitřního vyrovnání a sebeuvědomění, aby téměř najednou, někdy kolem roku 1983, učinila pokus odpovědět svým dílem na otázky položené v úvodu. Úlohu vnějšího popudu sehrála aktivita Galerie H v Kostelci na Černými lesy. (...) Úkoly, které Galerie H okruhu svých autorů nabízela, byly konkrétně formulované. Pro mnohé to byla podmínka omezující, pro Pavlu Aubrechtovou to omezením nebylo. Objevil se totiž někdo, kdo se o její řešení zajímal. A ukázalo se, že její řešení jsou velmi výmluvná a že jsou pro lidi žádoucí. Od té doby už pokračuje souvislá linie její tvorby. Vedle prostorových kompozic pracujících s multiplikací barev i tvarů, vznikají kresby, často velmi netradiční technicky (fotogramy, kyanotypie, práce s nitěmi, barvami na textil, barevnými papíry, ale i s přírodními barvivy kosatcových květů).

*Pavla Aubrechtová:
"bez názvu", 1998,
kresba, papír*

Vrcholem dosavadní tvorby jsou ilustrace k pětiverším japonské poezie (1986) inspirované také akcí Galerie H. Nejde vlastně o ilustraci v pravém slova smyslu. Monumentálně pojaté listy jsou kompozicí

výtvarného a literárního. Propojení obou disciplín je promyšleně jednoduché a rafinované. Není divu, že Pavla Aubrechtová má tak blízko k japonské poezii a japonskému umění. Právě promyšlená jednoduchost a rafinovanost zároveň jsou po staletí hlavním znakem této kultury.

Každý, kdo se zamyslí nad cíli, jež si klade ve své tvorbě Pavla Aubrechtová, si musí okamžitě uvědomit nebezpečí, které takové cíle přináší. Poezie by se mohla snadno stát rozněžněným ženským žvatláním, rafinovanost vždy hrozí přerůst v chladný výpočet. Pavla Aubrechtová se těmto nebezpečím úspěšně vyhýbá. Její práce má vyváženou složku formální i obsahovou. Má v sobě radost z krásy i údiv nad její tajemností. Jsou to vlastnosti, které moderní člověk často bolestně postrádá a vždy velmi potřebuje. Jsou to vlastnosti, které činí ze setkání s jejím křehkým subtilním uměním velký zážitek.

Jana A. Orlíková (Brabcová), katalog výstavy Pavla Aubrechtová: Kresby, ilustrace, objekty, Letohrádek, Ostrov nad Ohří, 1991

